

Even uw aandacht...

Deze 'smaakmaker' laat u toe kennis te maken met dit werk.

Dit tekstfragment mag niet gebruikt worden voor opvoering. Het mag niet worden gedownload, afgedrukt of verder verspreid.

Indien deze smaakmaker u bevalt, raden we u aan het volledige toneelstuk te ontlenen en te lezen voor u tot de aankoop van boekjes voor opvoering beslist.

Veel leesplezier!

DE MAGISCHE KNOTS

Een epos

door

Jan Dufraing

Toneelfonds J. Janssens – Antwerpen
2006
Nr.1599

OPVOERINGSRECHT

Het opvoeringsrecht wordt verkregen na aankoop van tenminste VIJFTIEN tekstboekjes bij de uitgever en na betaling van de verschuldigde opvoeringsrechten aan:

Toneelfonds J. Janssens bvba
Te Boelaerlei 107
2140 Borgerhout Antwerpen
rechten@toneelfonds.be

Bij aankoop van het verplicht aantal boekjes krijgt men van de uitgever een formulier "aanvraag tot opvoering". Op dit formulier moet men plaats en datum(s) van opvoering invullen; het moet minstens vier weken voor de opvoering(en) naar Toneelfonds J. Janssens bvba worden gestuurd. Enige tijd voor de opvoeringen ontvangt u dan van hen de factuur voor te betalen auteurs- en/of vertaalrechten

Men is volgens de Auteurswet strafbaar als men gebruik maakt van gekregen, gehuurde, geleende of gekopieerde boekjes.

Wanneer men niet voldoet aan de hier opgesomde voorwaarden, worden de geldende opvoeringsrechten met 100% verhoogd.

Voor Nederland wende men zich tot:

I.B.V.A "Holland"
Postbus 363
1800 AJ Alkmaar.

TARIEFCODE A1

BELANGRIJKE OPMERKING !

Alle rechten voorbehouden. Iedereen die toestemming verkreeg het stuk *DE MAGISCHE KNOTS* op te voeren moet de naam van auteur *JAN DUFRAING* vermelden in alle publicaties die n.a.v. de voorstellingen verschijnen.

De auteursnaam moet onmiddellijk onder de titel vermeld worden, in een lettertype minstens half zo groot als dat van de titel, maar minstens twee keer zo groot als dat waarin de naam van de vertaler, regisseur en spelers wordt vermeld.

© 1986 Toneelfonds J. Janssens/Jan Dufraing
www.toneelfonds.be

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvuldigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke wijze ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

ROLVERDELING.

Romeinse geschiedschrijver: (verteller) Jacobus Verbovelobus.

Romeinse muzikant: Millix.

Romeinse muzikante: Diana.

Druïde: Bertix.

Stamhoofd: Mannix.

Fonnix: Julius Caesar.

Romeinse leiders: Carolus Martensius - Lukius Kosius.

Stam: Mallix - Sussux - Freddix - Jeffix -
Mina - Annemia - Marla - Marja.

Britse muzikant.

Britse muzikante.

Jozef.

Maria.

Christus: Pop.

Romeinse soldaten.

Romeinse meisjes.

Decor.

Geluid + Licht.

Regie.

DE MAGISCHE KNOTS.SCENE 1.

(Alle lichten uit. Trompettengeschal. Stem uit luidspreker)
"Goedenavond dames, heren ook, jongens en meisjes. Daar zitten jullie, in volslagen duisternis, vol spanning te wachten tot het grote spektakel eindelijk beginnen zal. Welnu, ik kan jullie geruststellen: Het is zover. Over enkele seconden zal zich hier voor jullie ogen een epos afspelen dat het aanschijn der tijden veranderde. Jullie zijn de bevoorrechten die "De strijd om de Magische Knots" persoonlijk zullen meemaken vanop je makkelijke stoel. Als jullie je seffens laten meeslepen door de wonderlijkste gebeurtenissen, bedenk dan dat het juist door die gebeurtenissen komt dat wij hier vanavond bijeen kunnen zijn. Gedenk, dat het onze vroegste voorouders waren die ervoor gezorgd hebben dat wij een vrij volk geworden zijn. En wie dat nu nog niet gelooft, zal binnen een uurtje zijn mening wel gewijzigd hebben. Daarom zal ik nu mijn mond houden en het woord en de daad laten aan Jacobus Verbovelobus, belangrijkste geschiedschrijver van zijne keizerlijke hoogheid Julius Caesar. Met hem gaan we twintig eeuwen terug in de tijd en belanden we in Rome, de stad der steden, de hoofdzetel van het Romeinse Rijk..... Buiten is het koud, het is januari en zelfs in Rome is dat de wintermaand. Jacobus Verbovelobus lijdt echter geen kou. Hij zit op zijn gezellig warme werkkamer te schrijven in een groot boek. (Stilaan schijnwerper op Jacobus.) Hij zucht opgelucht (doet het) Een enorm werk nadert zijn voltooiing. Nog enkele regels en hij kan zijn pen neerleggen....."

SCENE 2.

Jacobus, Twee Romeinse soldaten, Caesar.

(Schijnwerper op Jacobus. Deze zit links voor het podium op een apart verhoogje. Hij schrijft in een groot boek.)

JACOBUS: (Leest de laatste regels die hij schrijft hardop mee.)
 "Ja, het was overduidelijk, Caesar zou echt iets beter moeten verzinnen, wilde hij deze Belgen ooit klein krijgen....."(Legt pen neer, zucht) Pfffff, Eindelijk. (Wrijft zich door gezicht en geeuwt.) Het Boek der Belgen is klaar. Caesar zal tevreden zijn. (Bladert in boek, grinnikt.) Raar volkje toch, die Belgen. (Bladert verder.)

TWEE ROMEINSE SOLDATEN: (Op door midden doek. Enkele trompetstoten. Dan roepend) Zijne Keizerlijke Hoogheid Julius Caesar ! Avé !
 (Steken arm uit)

JACOBUS: (Komt recht.)

CAESAR: (Op in volle glorie door midden doek.) Gegroet, o Jacobus Verbovelobus, mijn vriend.

JACOBUS: (buigend) Gegroet, o Caesar, machtige keizer. Wees welkom in mijn nederige stulp.

CAESAR: En Jacobus, heb je gedaan wat ik je bevolen had ?

JACOBUS: Natuurlijk, Caesar. Uw wens is mijn wet, dat weet u.

CAESAR: Hmm. Wel, laat me het resultaat dan maar eens zien.

JACOBUS: (Neemt boek in handen.) Hier is het: Het Boek der Belgen. Ik heb zojuist de laatste regels neergeschreven.

CAESAR: Bravo, o Jacobus, ik wist dat ik op je kon rekenen. (Stapt vooruit) Kom, geef het nu maar hier, dan kan ik het meteen meenemen naar mijn palies.

JACOBUS: (aarszelend) Vergeef me mijn onbeleefdheid, o Caesar, maar dat zal helaas nog niet kunnen.

CAESAR: (luider) Niet kunnen ! Alles kan, als Caesar iets verlangt.

JACOBUS: (onderdanig) Natuurlijk, o machtige keizer, natuurlijk. Maar kijk, euh, ik zei daarnet dat de laatste regels nog maar pas geschreven zijn. Daarom zou ik, als het zijne hoogheid tenminste behaagt, willen vragen het boek tot morgenvroeg te mogen houden om het eens te herlezen en eventuele fouten te verbeteren.

CAESAR: (teleurgesteld) Het boek tot morgenvroeg houden !? En ik was van plan het deze avond nog te lezen !?

JACOBUS: (onderdanig) Dat begrijp ik, o Caesar, maar zijne majesteit zou toch niet willen dat enkele fouten zijn lectuur zouden komen storen ?

CAESAR: (twijfelt) Nee, als ik aan iets een hekel heb, is het aan fouten. (tegen publiek) En de geschiedenis zal me daarin gelijk

geven !

JACOBUS: Is het dan goed als ik morgenvroeg persoonlijk het boek breng ?

CAESAR: (In zichzelf) Wat moet ik dan deze avond doen ? Mmm, ik kan misschien best een beetje met Cleopatra spelen. Dat heeft ook zijn charmes. (Tegen Jacobus) Goed, ik verwacht je morgenvroeg, met het boek.

JACOBUS: In orde, o Caesar, keizer der keizers. Avé ! (Strekt arm.)

CAESAR: (Strekt arm) Avé ! (Draait zich om en verdwijnt door midden doek.)

TWEE ROMEINSE SOLDATEN: (Als Caesar hem passeert) Avé ! (Volgen Caesar.)

JACOBUS: (Gaaf terug zitten, in zichzelf) Kom Jacobus, oude jongen, als je zegt dat je het boek zult herlezen, moet je het ook doen. (Neemt boek in beide handen, bekijkt het glimlachend) Ach, ik ben er eigenlijk toch wel trots op. (Legt boek neer, slaat eerste blad om, dan plechtig lezend) "Het Boek der Belgen. Geschreven in opdracht van keizer Julius Caesar, voor de dappersten der Galliërs, de Belgen."

JACOBUS: (Gaaf even verzitten, slaat tweede blad om, dan vertellend) "Het was een prachtige lentemorgen. Rome, de stad der steden, deed haar naam weer alle eer aan. In de opkomende zon lag ze te schitteren in een gouden gloed. Een onvergetelijk en wondermooi zicht. Dat vond ook Julius Caesar, die pas wakker geworden was en voor het raam van zijn slaapkamer zijn stad stond te bewonderen. Hoewel hij diep onder de indruk was van hetgeen hij zag, toch leek hij niet erg gelukkig en tevreden. De reden daarvan was het bericht dat hij gisterenavond ontvangen had. Het bericht had hem zo ontstemd dat het zijn nachtrust gestoord had. En nu, op deze heerlijke morgen, zat het hem nog altijd dwars. Stel je voor, hij was pas teruggekeerd van zijn zoveelste succesrijke veldtocht, toen hem gisteren het bericht bereikte dat er ergens in Belgica nog een kleine nederzetting was die zich bleef verzetten tegen de Romeinse bezetters en zich niet wou laten onderwerpen. Meer zelfs, ze maakte de Romeinen het leven zo zuur dat het niet mooi meer was. Kijk, zo'n berichten maakten Caesar erg boos. Het was toch niet normaal dat een paar Belgen het Romeinse leger voor de gek konden houden. Nee, dat kon hij absoluut niet dulden ! Hier moest hij, Caesar, persoonlijk

optreden ! D'r zat maar één ding op. Ter plaatse de toestand gaan bekijken en oplossen. En zo gebeurde het dat op die prachtige lentemorgen een kolonne ruiters met aan het hoofd Julius Caesar door de straten van Rome stormde, richting Belgica.....Op hetzelfde moment brak, honderden kilometers verder, in de kleine Belgische nederzetting Merum, ook een nieuwe dag aan. Ook hier was de zon van de partij. Maar in tegenstelling tot Rome was hier iedereen al lang uit de veren. Het spreekwoord "De morgenstond heeft goud in de mond" was duidelijk goed besteed aan deze Belgen. Iedereen was al volop aan het werk. De kinderen speelden in het bos, de vrouwen vertelden elkaar de laatste nieuwtjes, en de mannen.... die waren hun dagelijkse dobbelpartij begonnen op het dorpsplein. Kortom, het dorpje begroette een nieuwe, zorgeloze dag...." (Schijnwerper uit.)

SCENE 3.

De stam, Fonnix, Bertrix, Mannix.

(Doek open. We zien het dorpsplein van Merum: een open plek met aan de kant enkele voorgevels van huizen en struiken. Achteraan bevindt zich een grote eik.)

(De mannen zitten luidruchtig te dobbelen en te drinken. De vrouwen babbelen met elkaar terwijl ze op en af lopen met wasgoed, enz... Kinderen zijn er niet te zien. We horen het geluid van vogels.)

(Na ongeveer een minuut horen we gillende vrouwenstemmen. Plots komen enkele vrouwen gillend het plein opgerend. De dobbelaars kijken verwonderd op. Dan komt Fonnix het plein opgereden in een primitief voertuig.

Hij is in slaap gevallen en knalt in volle vaart tegen de grote eik. Fonnix voertuig kantelt. De eik wankelt en valt dan met hevig gekraakomver. Iedereen springt opzij om de vallende boom te ontwijken. Even is alles stil. Dan horen we gekreun. Achteraan komt Fonnix moeizaam recht. Vooraan komt uit het gebladerte van de gevallen eik nog iemand kreunend recht: Bertrix, de druïde. De anderen loeren eerst bangelijk uit de kant en komen dan voorzichtig terug op.)

BERTRIX: (kreunend) Oei, oei, oei, mijn arme hoofd. (Tast naar hoofd.)

FONNIX: (kreunend) Oh, oh, oh, wat heb ik een pijn. (Tast naar pijnlijke plekken.)

STAM: (Een gedeelte gaat naar Fonnix, de rest naar Bertrix. Ze ondersteunen de twee en leiden hen vooraan naar een zitplaats. Terwijl vraagt men bezorgd of alles in orde is.)

MANNIX: (Komt verwonderd om zich heen kijkend op) Wat is hier allemaal gebeurd, bij Mussenox ?!

JEFFIX: O Mannix, grote leider, de Heilige Eik is omgeknakt terwijl Bertrix, onze druïde, erin zat.

MANNIX: (bezorgd) Bertix, o druïde, je hebt je toch niet bezeerd ?

BERTIX: (moeizaam) Ik leef nog, Mannix. Maar kijk daar, de Heilige Eik, mijn Eik die is reddeloos verloren.

MANNIX: (Kijkt naar gevallen eik) Maar, maar, hoe kan dat nu ?! Een boom valt toch niet zomaar omver, en zeker de Heilige Eik niet ?!

STAM: (Weifelt, niemand wil direct antwoorden.)

MANNIX: Wel, zijn jullie je tong verloren ? Sussux, hoe komt die boom hier op de grond ?!

SUSSIX: Wel-euh, Fonnix is er met volle snelheid opgereden en toen is de Eik omgeknakt.

MANNIX: (kwaad) Fonnix ?! Waar is hij, bij Belenos ?!

FREDDIX: (wijst) Daar zit hij, hij is nog niet helemaal bekomen van de klap, geloof ik.

MANNIX: (kwaad) Fonnix ! (Gaat er naartoe) Fonnix ! Hef je hoofd op als je stamhoofd tegen je spreekt !

FONNIX: (doet het)

MANNIX: (luid) Fonnix, ik wil hier een uitleg voor ! Een aanvaardbare uitleg !

FONNIX: (kreunend) Ik, ik herinnerme niets meer.... Ik heb overal pijn.....

MANNIX: (ongeduldig) Een uitleg, Fonnix, een uitleg !

FONNIX: (moeizaam) Ik, ik, ik denk dat ik in slaap gevallen ben.... en toen.... ach, wat heb ik toch een pijn.....

MANNIX: (kwaad) In slaap gevallen ?! En hoe komt dat ?!

FONNIX: Ik weet het niet....ik....zomaar....ik ben zomaar in slaap gevallen.....

MANNIX: (kwaad) Ah, zomaar. Zal ik je eens wat vertellen, Fonnix ?!

Ik geloof er niks van dat jij zomaar in slaap gevallen bent ! Jij bent in slaap gevallen omdat je deze nacht weer langer in de kroeg gezeten hebt dan in je bed ! Je bent waarschijnlijk nog niet eens nuchter ! Heb ik gelijk of niet ?!

FONNIX: (Haalt schouders op, schuddebolt) Ik word niet goed....

MANNIX: (kwaad) Bah, ik walg van je, Fonnix ! Zie nu toch eens wat je gedaan hebt ! Je bent niet waardig een Belg genoemd te worden !

FONNIX: (hulpeloos) Ik, ik deed het niet met opzet....Het spijt me...

MANNIX: Natuurlijk, het berouw komt steeds na de zonde en het lost niks op. Kijk Fonnix, d'r zit maar één ding op. Om te vermijden dat jij nog eens zoiets uitspookt, ga ik je rijbewijs in beslag nemen. Voorgoed ! Dan mag je niet meer rijden, en dan kan je ook geen ongelukken meer veroorzaken.

FONNIX: (klagend) Mijn rijbewijs afnemen ?! Maar, maar dat kan niet; dan moet ik altijd te voet gaan, dan....

MANNIX: (onderbreekt) Je hebt me gehoord, Fonnix, jij geeft me je rijbewijs af en daarmee basta !

FONNIX: (klaagt) Maar.....

MANNIX: (onderbreekt) Niks te maren ! En verdwijn nu uit mijn ogen !

FONNIX: (kwaad) Goed, ik ben al weg ! (Gaat achteraan af.)

MANNIX: (tegen de stam) En wat staan jullie daar nog te gapen ?! Doe eens iets, zeg ! Ruim die rommel hier tenminste eens op !

STAM: (Instemmend gemompel. Men ruimt boom + voertuig op. Stan af.)

MANNIX: (Tevreden tegen Bertix) Zo, dat zaakje is alweer opgelost.

BERTIX: (donker) Integendeel, Mannix, dat zaakje, zoals jij het noemt, is niet opgelost.....

MANNIX: (verwonderd) Wat bedoel je, Bertix, o druïde ?

BERTIX: (luider) Mannix, denk dan toch eens na ! Ben je de oude legende vergeten !? Ben jij vergeten dat die zeggen dat groot onheil over de stam zal komen als de Heilige Eik ooit zou sterven ?!

MANNIX: Daaraan had ik niet gedacht.....

BERTIX: (ernstig) Mannix, er gaat iets ergs gebeuren, ik voel het

MANNIX: Ach, zo'n vaart zal het wel niet lopen.

BERTIX: (somber) Ik vrees van wel. En dat het juist nu moet gebeuren, vlak voor de verkiezingen van volgende zondag.

MANNIX: Wat hebben die verkiezingen er mee te maken, bij Toutatis ?!

BERTIX: (somber) Misschien alles, misschien niets. Ik weet het zelf niet.

MANNIX: (opgeruimd) Kom, kom, Bertix, je ziet alles veel te somber in. Die verkiezingen van zondag, dat is toch geen enkel probleem. Ik ben de enige kandidaat. Dus ik word automatisch opnieuw verkozen tot stamhoofd, net als de vorige keren. Alle stamleden staan immers volledig achter mij, dat weet ik.

BERTIX: (somber) Ik heb een raar voorgevoel, Mannix.

MANNIX: (luistert niet) En van de Romeinen hebben we helemaal niets te vrezen. Zolang de Magische Knots in ons bezit is, zullen zij het niet wagen ons aan te vallen. En aangezien alleen jij en ik weten waar de Knots verborgen ligt, kan niemand hem van ons afnemen. Nee, druïde, d'r is geen vuiltje aan de lucht.

BERTIX: (somber) Toch ben ik er niet gerust in.

MANNIX: (is het beu) Goed, dat moet jij weten. (Kijkt omhoog) Hola, het is al bijna middag. Ik moet naar huis, want ik verwacht de muzikanten die ik speciaal uit Brittanica heb laten overkomen om mijn herverkiezing als stamhoofd volgende zondag de nodige luister bij te zetten.

Druïde, tot ziens, en zet die sombere gedachten maar uit je hoofd. (Gaat langs achter af.)

BERTIX: (in zichzelf, somber) D'r is iets mis, ik voel het, d'r is iets verschrikkelijk mis.....

(Het doek gaat dicht.)

SCENE 4.

Jacobus.

(Het doek blijft dicht. Schijnwerper op Jacobus.)

JACOBUS: (vertellend) " Ja, de druïde maakte zich echt zorgen. Heel de dag bleef hij zitten tobben en dubben over hetgeen er gebeurd was. En hoe langer hij over alles nadacht, hoe ongeruster hij werd. Het was zonneklaar dat er iets erg gebeuren ging. De plotselinge dood van de Heilige Eik was een overduidelijk voorteken. Als hij maar eens wist uit welke hoek het gevaar zou komen. Maar zelfs een druïde kon niet in de toekomst zien, hoe graag Bertix dat nu ook zou willen. Nee, hij kon voorlopig niks anders doen dan afwachten en zijn oren en ogen ondertussen goed openhouden.... Een kil windje deed hem plots opschrikken uit zijn overpeinzingen. Oei, was het al

zo laat. De zon was al onder en de nacht ademde reeds over het land. Moeizaam kwam de druïde recht en strompelde met gebogen hoofd naar zijn hut aan het andere eind van het dorp. Hij kroop onmiddellijk in z'n bed, maar kon de slaap niet vatten. Uiteindelijk viel hij in een rusteloos hazeslaapje, dat dan nog gestoord werd door de vreselijkste nachtmerries. Toen hij 's morgens opstond, zag hij er slechter uit dan de avond tevoren. Hij keek door het raam naar buiten en zag een schitterende zon aan een helderblauwe hemel. Maar in het hart van Bertix was het donker en sombere gedachten bezoedelden zijn geest..... Terwijl onze bezorgde druïde een nieuwe dag zag aanbreken, overschreed Julius Caesar met z'n gevolg de grens tussen Gallia en Belgica. Caesar had niet getreuzeld. Integendeel. De hele vorige dag en nacht was hij doorgereden. Hij wou deze vervelende zaak immers zo vlug mogelijk uit de wereld hebben. Nog een halve dag rijden en dan was hij in Hoogstratum. Het dichtste Romeinse kamp bij het dorp van de weerspannige Belgen... De Romeinse nederzetting Hoogstratum was inmiddels ook ontwaakt. Soldaten liepen op en af, terwijl overal bevelen werden geschreeuwd. Het geheel gaf een drukke indruk. Ook centurion Carolus Martensius en Lukius Kosius waren al wakker. Maar dat was dan ook alles. Ze lagen uitgestrekt op hun veldbed te genieten van rode wijn en fruit. Daarbij waren ze vergezeld van vier mooie meisjes, die ze speciaal uit Rome hadden laten overkomen. Als je Carolus en Lukius verteld had dat Julius Caesar elk moment in hoogsteigen persoon kon binnenkomen, hadden ze je eerst hartelijk uitgelachen en daarna naar Rome gezonden als voedsel voor de leeuwen van het circus....."

(Schijnwerper uit.)

SCENE 5.

Carolus - Lukius - vier Romeinsen - twee Romeinse soldaten, Caesar - twee Britse muzikanten.

(Doek open. Carolus en Lukius op veldbedden, omringd door vier Romeinsen. Ze drinken wijn en eten fruit. Ze genieten.)

CAROLUS: (na een tijdje) Aaaaah, heerlijk zeg, die wijn.

LUKIUS: Heerlijk ?! Verrukkelijk ! (tegen meisje) Schenk nog maar eens in.

TWEE ROMEINSE SOLDATEN: (plots op) Zijne Keizerlijke Hoogheid Julius Caesar ! Avé ! (strekken arm.)

CAROLUS en LUKIUS: (kijken elkaar aan, schieten dan in onbedaarlijke lach)

CAESAR: (plots op) Wat is er zo grappig, als ik vragen mag ?!

VIJF ROMEINSEN: (Vluchten angstig achteraan de tent uit.)

CAROLUS en LUKIUS: (Hun lachen sterft weg. Ze komen paniekerig recht en buigen zeer diep.) Ge-gegroet, o Caesar, machtige keizer.....

CAESAR: (sarkastisch) Jullie hebben nog niet op mijn vraag geantwoord ! Wat was er zo grappig ?!

CAROLUS: (bang) O-euh-niets, Caesar. Wij maakten een grapje.....

LUKIUS: (bang) Ja, een grapje.....

CAESAR: (cynisch) Zo-zo, een grapje.....

CAROLUS en LUKIUS: (bang) Ja, ja.....

CAESAR: (kwaad) Kijk, wat ik niet begrijp, is dat jullie hier grapjes liggen maken, terwijl er vlakbij een Belgendorp is dat nog steeds niet is overwonnen !!

CAROLUS en LUKIUS: (Krimpen nog verder in elkaar.)

CAESAR: (kwaad) Leg mij eens uit hoe dat mogelijk is, bij Cleopatra !!

CAROLUS: (schuchter) Tja, dat is vrij eenvoudig, ze zijn onoverwinnelijk.

CAESAR: (luid) Wat zeg je ?! Onoverwinnelijk ?! Niemand, hoor je, niemand is onoverwinnelijk voor het Romeinse leger !!

LUKIUS: (schuchter) Toch wel, Caesar, ze bezitten een Magische Knots en zolang ze die hebben, zijn ze onoverwinnelijk.

CAESAR: (schamper) Wat ?! Een Magische Knots ?! Laat me niet lachen ! Wat vermag één stomme Belgische Knots tegen duizenden Romeinse zwaarden, lansen en speren ?! Niets, niets, en nog eens niets !

CAROLUS: Het is geen stomme Knots, o Caesar, maar een Magische Knots.

CAESAR: (kwaad) Stom of magisch, wat kan mij dat schelen ! Jullie hadden die Knots in ieder geval allang vernietigd of gestolen moeten hebben !

Maar jullie hebben niks gedaan ! Jullie liggen grapjes te maken i.p.v. iets te ondernemen ! Maar daar zal ik nu eens verandering in brengen ! Jullie krijgen een allerlaatste kans. Als dat Belgendorp niet binnen een week overmeesterd is, laat ik jullie in Rome opdienen als voedsel voor de leeuwen van het circus ! Ik heb gesproken ! Avé ! (Strekt arm, draait zich bruusk om en gaat af.)

TWEE ROMEINSE SOLDATEN: (Als Caesar hen passeert) Avé ! (Volgen hem.)

CAROLUS en LUKIUS: (ontredderd) Avé..... (Gaan zitten met hoofd tussen handen)

LUKIUS: (kreunend) Oei - oei - oei, we zijn d'r gloeiend bij, Carolus. We kunnen die Belgen nooit overheersen. Ze zijn te sterk...

CAROLUS: (kreunend) Ja, Lukius, dit is het einde van ons goede levenje.....

LUKIUS: (kermend) Als voedsel voor de leeuwen, ooooooh.....(weent)

CAROLUS: (begint ook te wenen) Ooooooh.....

(We horen het geluid van ruziënde stemmen. Carolus en Lukius kijken verwonderd op. De twee Romeinse soldaten komen binnen met tussen hen in de twee gevangengenomen Britse muzikanten.)

LUKIUS: (boos) Wat heeft dat allemaal te betekenen ?!

ROMEINSE SOLDAAT 1: Deze twee Britten zijn daarnet gevangengenomen in het woud.

LUKIUS: (boos) Waarom ?! Is het verboden in het woud rond te lopen ?!

ROMEINSE SOLDAAT 2: Nee, maar ze waren op weg naar Merum, het onoverwinnelijke Belgendorp, en daarom.....

LUKIUS: (onderbreekt) Naar Merum ?! (tegen Britten) Waarom ?!

Waarom gingen jullie naar Merum ?! Antwoord, of ik laat je onmiddellijk ter dood brengen !

BRITTEN: (aarzelen)

LUKIUS: (boos) Wel, komt er nog wat van ?!..... Wachters, hak hen het hoofd af !

BRITSE: (bang) Nee, genade, o machtige heer. Ik zal alles vertellen. We zijn uitgenodigd door Mannix, het stamhoofd, om de verkiezingen van aanstaande zondag muzikaal op te luisteren. Wij zijn muzikanten, ziet u.

LUKIUS: (ontgoocheld) Ach, jullie zijn muzikanten. In dat geval zie ik niet in waarom ik jullie zou gevangen houden. Wachters, laat ze maar vrij.

CAROLUS: (Heeft de hele tijd aandachtig staan luisteren) Nee, we laten ze niet vrij !

LUKIUS: Maar waarom.....

CAROLUS: (Kordaat tegen wachters) Neem hun instrumenten af, achterhaal hun namen en zet ze op het eerste beste slavenschip naar Rome !

BRITTEN: (jammeren) Genade, genade.....

CAROLUS: Vooruit, weg ermee !

TWEE ROMEINSE SOLDATEN: (Sleuren Britten mee af.)

LUKIUS: (verwonderd) Wat krijg jij nou ineens ?

CAROLUS: Lukius, ik heb een plan en als het lukt zijn onze problemen opgelost.

LUKIUS: Een plan, hoezo ?

CAROLUS: Die Britten hebben mij op een idee gebracht. Luister. Wij gaan die twee Britse muzikanten vervangen door twee Romeinse muzikanten, vermomd als Britten.

LUKIUS: (dom) Waarom ?

CAROLUS: Waarom vraagt ie ? Zie je de bedoeling dan niet ?! In de plaats van die twee Britse muzikanten sturen we twee vermomde Romeinse muzikanten naar Merum. Als ze daar zijn, zoeken ze zo vlug mogelijk de schuilplaats van de Magische Knots. Ze vinden die en brengen de Knots onmiddellijk naar hier. Dan vallen wij met heel het leger aan en overheersen gemakkelijk het dorp. Een simpel, maar ingenieus plan !

LUKIUS: (twijfelt) Is het niet een beetje té simpel ?

CAROLUS: Een plan moet niet moeilijk zijn om te lukken, Lukius. Trouwens, heb jij soms een beter idee ?

LUKIUS: (haalt schouders op) Nee.....

CAROLUS: Wel, dan. Komaan, laten we vlug een paar vrijwilligers gaan aanduiden. Hoe eerder ze op weg zijn, hoe beter.

CAROLUS en LUKIUS: (Af.) (Doek dicht.)

SCENE 6.

Diana - Millix - Jozef - Maria - Christus - Fonnix.

(Doek dicht. Deze scene speelt voor het doek: het bospad. Geluid van vogels. Even podium leeg, dan komen Diana en Millix links vooraan op, met een gitaar op de rug.)

DIANA: (zuchtend) Alsjeblief Millix, laten we hier even rusten, ik voel mijn voeten niet meer.

MILLIX: Goed Diana, ik ben ook bekaf.

DIANA en MILLIX: (Gaan op de grond zitten.)

DIANA: Zeg Millix, is het nu nog ver naar dat Belgendorp ?

MILLIX: Eerlijk gezegd Diana, ik weet het niet.